

اعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاه والسلام على سيدنا و نبينا ابى القاسم محمد و

على آله الطيبين الطاهرين و لعنه الله على اعدائهم اجمعين الى يوم الدين

در جلسه گذشته نسبت به كيفيت رياضات نفسانيه خدمت رفقا عرض شد كه: آن چه كه در تحصيل خواست‌هاى نفسانى و التذاذات نفسانى مى‌تواند قرار بگيرد مشمول اين كلام امام صادق عليه‌السلام خواهد شد.

گرچه حضرت در اين جا نسبت به بعضى از موارد صراحتاً مطالبى را فرمودند، ولى در تحت يك قاعده كلّى آن چه را كه نفس بشر بطور اغلبيت، البته موارد استثناء هم ممكن است در اين جا وجود داشته باشد. بعضى‌ها نسبت به بعضى از مطالب خيلى مستعدتر و با آمادگى قبولى بيشتر و راحت‌تر در پذيرش از بقيه وجود دارند كه از اين‌ها تعبير مى‌شود به افرادى كه خودساخته در مسير و در راه قرار مى‌گيرند.

پذيرش نسبت به مطالب در افراد متفاوت است، حالاتى كه براى افراد پيدا مى‌شود به واسطه آن خصوصيات نفسانى و صفات و فضايلى مختلف است به قول مرحوم حداد رضوان‌الله عليه ايشان مى‌فرمودند: بعضى‌ها راه نرفته سالكند! خب بعضى‌ها اين طور هستند كه خودشان فى حدنفسه نيازى به تذكر ندارند، نيازى به تنبيه و اشاره ندارند، نيازى به دائم تذكر دادن و گفتن ندارند، مسائل را قبول مى‌كنند و اين يك توفيق الهى است، كه چه طور يك مطلب به دو نفر گفته مى‌شود يكي مى‌پذيرد و يكي نمى‌پذيرد، خيلى اين مساله عجيب است و جاى تأمل دارد كه فرض كنيد يك پدر را با فرزندش

در نظر بگیریم، یک مطلب گفته می‌شود هر دو هم مسلمان و نمازخوان و اهل دیانت و هر دو هم دم از خدا می‌زنند، ولی وقتی مساله گفته می‌شود پسر سریع آن را قبول می‌کند و به جان می‌خرد و به آن ترتیب اثر می‌دهد و بر آن اساس زندگی خود را قرار می‌دهد و رفت و آمد خود را بر آن اساس قرار می‌دهد، ارتباط و معاشرت خود را بر آن اساس قرار می‌دهد، ولی به پدر نگاه می‌کند می‌گوید: نه! برای چی؟ کی گفته؟ کجا آمده؟ این حرفها چیست؟ از این چی‌ها هزارتا می‌گوید، می‌گوئیم بابا اصلا نخواستیم این را اصلا برای تو نگفتیم خیالمان راحت، بی خیال، اصلا از ما نشنو و نشنیده بگیر، خوبه؟ نشنیده بگیر و خیالمان را راحت کن! و می‌بینیم او می‌رود و فرزند می‌گیرد و به آن ترتیب اثر می‌دهد و به نتایجش می‌رسد، حالش عوض می‌شود، وضعش تغییر پیدا می‌کند، سیستمش به طور کلی متحول می‌شود، تفکرش اصلا برمی‌گردد، خب چی شد اگر خراب بود چرا این طوری شد این اگر ایراد داشت پس چرا این طوری شد؟ این حالتی است که انسان باید از خدا توفیقش را بخواهد.

و این خیلی عجیب است و به عکسش هم هست پدری را می‌بینی که با فرزندش هر دو از

یک اصلند، از

یک ریشه‌اند، از یک موقعیت‌اند، در یک خانواده هستند، مطلبی را که انسان می‌گوید او می‌پذیرد و این نمی‌پذیرد، می‌گوید بابا این حرفها چیست؟ این حرفها مال هزار و چهارصد سال پیش بود الان نمی‌دانم اتم می‌شکافند و از این حرفها، فصل، فصل تکنولوژی جدید و از این مسائل جدید است! درست، (از این چرند و پرندیات که همه جا هست) و این حرفها مال آن موقع است، این مسائل مال آن موقع است، خب بابا اگر در کله‌ات مغز است من هم مال همین موقع هستم، من هم مال همین الانم، روز جمعه تاریخ چهاردهم ربیع الثانی، خب من هم مال همین امروزم دیگه! چه طور شد تو فهمیدی که اینها مال هزار و چهارصد سال پیش است ولی من هم که مال امروزم نفهمیدم؟! خب ما هم که همین هستیم، ما هم که از همین جا آمدیم از جای دیگر که نیامده‌ایم، درست، اینها چیست؟ اینها آن بی‌توفیقی‌هایی است که انسان برای خودش ایجاد می‌کند و می‌خواهد هی روی خودش پرده بیندازد، هی خدا و پیغمبر و اولیاء می‌آیند می‌خواهند پرده بردارند هی ما پرده می‌کشیم رویش، هی می‌خواهند یک حجاب از ما بردارند یک مقدار چشمان را باز کند، یک مقدار فهمان را زیاد کنند، یک مقدار بفهمیم اطراف ما چیه، خودمان پرده می‌اندازیم، هی خودمان را در آن جهل بیشتر گرفتار می‌کنیم، هی خودمان بیشتر خود را روی آن تعصب‌های جاهلی که ناشی از تقلیدهای کورکورانه و عدم توجه است و خواست‌هایی که اینها بر اساس اهواء و بر اساس آراء نفسیه دور می‌زنند خودمان را در آن محیط می‌خواهیم گرفتار کنیم و هی پرده بیندازیم.

یک قضیه‌ای گفته می‌شود، این قضیه می‌تواند در فکر انسان تأثیر و تغییر ایجاد کند هی می‌زنیم کنار، این که می‌زنیم کنار یعنی آن پوششی که دارد از فکر و مغز و وجدانیاتی که تابه حال بر اساس غلط آن وجدانیات در انسان تمرکز پیدا کرده و آن مطالبی که در ذهن رسوخ پیدا کرده و انسان را از صعود به مراتب تجرّد و مراتب حریت باز داشته و به زنجیر کشیده، آن وضعیت را هی می‌خواهیم برای خود تثبیت کنیم، هی می‌خواهیم بگوییم آقا جان ما نمی‌خواهیم بفهمیم ما همان نفهم سابق هستیم، ما همان اشتباهی که قبلا می‌کردیم الان هم می‌خواهیم روی اشتباه خودمان باقی باشیم درست، خب این طور افراد مگر عنایت خدا شامل حالشان بشود والا راه به جایی نخواهند برد.

دو برادر را شما می‌بینید، یک مطلب گفته می‌شود به دو تا برادر که نشسته‌اند، این یکی می‌پذیرد، اون یکی هی توجیه می‌کند، خب چرا داری توجیه می‌کنی؟ چرا تأویل می‌کنی؟ این حرف که جای توجیه ندارد الان این دیوار سفید است، سفید است دیگر، توجیه ندارد می‌گوید سیاه است و شما چشمت نمی‌بیند، بیماری پیدا کردی داری سیاه را سفید می‌بینی، می‌گویی خب من بیماری پیدا

کردم این هم بیماری پیدا کرده؟ آن هم بیماری پیدا کرده؟ همه بیمارند فقط تو چشمت درست می بیند؟
می گوید من این حرفها را قبول ندارم!! ببینید نمی خواهد بپذیرد نمی خواهد آن پرده برود کنار برود.
و این از زمانی که حضرت آدم علی نبینا و آله و علیه السلام و مادر بزرگ ما جناب حوا پایشان
را روی این زمین گذاشتند و شروع کردند در این دنیا زندگی کردن و امثال من و شما تکثر پیدا کردن،
این قضیه از آن زمان بوده تا الان و تا آخر هم خواهد بود این یک مشکل، مشکلی است که انسان چه
طور بتواند خودش را در قبال واقعیات آزاد نگه دارد، حُرّ نگه دارد، هی بر خودش پوشش نیاندازد، هی
چادر نکشد روی سر خودش،

هی کیسه روی سر خودش نیندازد.

انبیاء و اولیاء آمدند این چادرها را یکی یکی از سر ما بردارند، ما خیال می کنیم مردیم و چادر نداریم و چادر مال زنهاست، نه، روی هر سرمان هزار چادر انداخته ایم، هزار پوشش انداخته ایم و هزار زنجیر و دست بند و قلاده برای دور شدن از حقایق و واقعیات در خودمان قرار داده ایم.

من در یک یک مجلسی بودم و صحبتی راجع به یک قضیه ای داشتیم (حالا مساله را به اجمال بیان می کنیم) من فقط به آن ها گفتم شما همین یک مطلب را، راجع به مسائل دیگر صحبت نمی کنیم، این یک مطلب را که من می گویم این یک مطلب را شما در آن نقد و اشکال کنید اگر توانستید در این یک مساله اشکال کنید خب ما حرفی نداریم اگر نتوانستید اشکال کنید همین یک قضیه گریبان شما را خواهد گرفت و تا آخر خواهد برد چون این یک مساله دیگری را به وجود می آورد، او یک مطلب دیگری را به وجود می آورد، فکر انسان از این عرصه به عرصه دیگری منتقل می شود و اگر قرار بر این هست که انسان پرده اول را کنار بزند و با حریت با مساله برخورد کرد دومی را دیگر نمی تواند دوباره حجاب روی سر خودش بیندازد بلکه مجبور است در قضیه دوم نیز با همان تفکر و با همان آزادی و با همان بینش برخورد کند، صحبت در مطلب دوم انسان را به مطلب سوم و چهارم و همین طور خواهد کشاند تا جایی که دیگر یک مرتبه انسان متوجه می شود عجب کجا بوده و کجا هست، در کجا بوده و در چه مطالبی غوطه ور بوده و چه مطالبی را به عنوان حقیقت به خورد او داده بودند در حالتی که هیچ کدام از این ها صحت نداشته و همه دروغ بوده و محض توهمات و تخیلات بوده و الان که چشمش باز شده، وای چه کنم؟! این مسائل و موقعیت های از دست رفته را چه طور جبران کنم؟ و در این فضاها خیالی و مجازی که تا به حال سپری کرده ام آن فضاها را دیگر چه طور می توانم دوباره تجدید کنم و دوباره بدست بیاورم؟ ولی خب می گویند جلوی ضرر را هر وقت بگیری اول منفعت است، خب انسان باید از هر جا که هست بالاخره شروع کند و از آن جا باید مساله خودش را پی ریزی کند.

علی کل حال خداوند متعال برای همه افراد به مناسبت های مختلف آیاتی قرار داده، نشانه هایی قرار داده اگر آن نشانه ها و آن آیات را ما آمدم گرفتیم راه می بریم، اما اگر آمدم روی آن آیات پرده انداختیم آمدم روی آن نشانه ها را پوشانیدیم، روی آن نشانه ها را آمدم محو کردیم، نگذاشتیم آن نشانه و آن علامت و آن آیه بیاید و در جان ما رسوخ و نفوذ کند و ما را متحول کند و برگرداند، نه این که "بله بله این هم حرف خوبی است" این فایده ندارد، نه، بیاید و اصلا وضعیت ما را برگرداند فکر ما را به فکر دیگری متحول کند نفس و جهت گیری ما را منقلب کند و به جهت گیری

الهی مبدل کند، این طور اگر شد توفیق شامل حال ما خواهد شد.

تمام آیات قرآن را شما نگاه کنید می بینید همه جا خدا دست روی این گذاشته (أَتَتْهَانَا أَنْ نَعْبُدُ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا)^۱ چگونه ما از آن چه که مورد عبادت پدرانمان است دست برداریم؟ خوب به تو چه مربوط است؟ بابا من دارم

می گویم یک پدر و یک پسر مقابل من نشسته اند، پسر حرف را می فهمد پدر نمی فهمد خوب چرا این حرف را نمی زند؟ خوب چرا نمی زند؟ پدر می فهمد پسر قبول نمی کند، این برادر می فهمد آن برادر رد می کند، این پسر عمه می پذیرد آن پسر دایی فرض کنید این ها را کنار می زند، زن می پذیرد شوهر نمی پذیرد، زن قبول می کند شوهر قبول نمی کند، شوهر قبول می کند زن قبول نمی کند، این ها مسائلی نیست که ما بخواهیم خودمان را در قبول و رد، تابع دیگری قرار بدهیم خودمان هستیم و خودمان، باید فرض بکنیم اصلا در دنیا کسی وجود ندارد مطالب و حقایق فقط برای یک نفر نازل شده اگر در این دنیا فقط یک نفر باشد روی کره زمین آن هم من باشم، این قرآن برای من نازل شده این آیات برای من نازل شده این روایات از ائمه علیهم السلام برای من نازل شده من باید ببینم چه کنم؟ من باید ببینم که نسبت به این مطلب چه جایگاهی دارم؟ پدرم می خواهد قبول بکند می خواهد نکند، به من چه مربوط است؟ آن بین خدا و خودش پرونده خودش را دارد، برادر من در کنارم نشسته می خواهد قبول بکند می خواهد نکند، آن پرونده خودش را دارد، مادر من می خواهد قبول بکند می خواهد نکند آن پرونده خودش را دارد. آیا اگر فرض کنید دوتا برادر هستند هر دو دارند درس می خوانند چون این یکی ضعیف تر است آن یکی که زرنگ تر است باید بگوید چون او ضعیف تر هستم پس من هم نمی خوانم که به او برسم؟ به من چه ربطی دارد؟ او استعداد ندارد و من به آن جاهایی که می توانم باید برسم. حالا چون او فلان غذا را دوست ندارد پس من هم نباید بخورم، این حرفها را ندارد او دوست دارد یک چیز دیگر بخواند.

در مسائل اعتقادی و مسائل کلیدی و حیاتی هم مساله از این قبیل است، هیچ وقت انسان نباید در رسیدن به یک حقیقتی کثرت را ملاحظه کند آن طرف بیشتر است این طرف کمتر است پس یک خبری است. آن طرف همه به این مساله الان گرایش دارند همه الان این مطلب را می پذیرند خوب من هم اگر بخوام در مقابل یک چنین افرادی بایستم به من چی می گویند با من مقابله می کنند با من

^۱ سوره ۱۱ هود قسمتی از آیه ۶۲

برخورد می‌کنند با من چه می‌کنند!! ببینید هی خودمان را داریم وا می‌دهیم خودمان را از این حریت و اختیار و انسانیت داریم بیرون می‌آوریم و تابع می‌کنیم و مقلد می‌کنیم و دنباله‌رو می‌کنیم و قلاده خودمان را به دست دیگران می‌سپاریم، این چیست؟ این انسان نیست گوسفند است! این انسان نیست این بز است! این انسان نیست این حیوان است، این چهارپا است! پس این انسان چی است این مغز از کجا آمده؟ این عقلی که خدا داده برای چی داده؟ برای این داده؟ یا این عقل را داده است که انسان تعقل کند، انسان بفهمد در موارد مشکوکه، آن راهی را که به مقتضای عقل اوست آن را بگیرد گرچه همه بر خلاف مطلبی بگویند، آنچه را که او می‌فهمد آن را بایستد و در قبالش قرار بگیرد این یک مساله‌ای است که بسیار مساله مهمی است.

نسبت به ریاضات، همان طوری که خدمت رفقا عرض شد آنچه را که در این دنیا، طبقه غالب نفس انسان نسبت به آنها تمایل و اشتیاق دارد در مطالب مختلفه، ریاضت نسبت به همان چیز تعلق می‌گیرد، البته آن متفاوت است ممکن است در یک جا انسان در یک برهه از زمان به یک مطلبی تمایل و اشتیاق داشته باشد چندسال دیگر می‌گذرد اصلاً نسبت به او تنفر پیدا می‌کند و مطلب عوض می‌شود، مساله عوض می‌شود، اما آن محوریت خیلی توجه کنید من روی این قضیه خیلی می‌خواهم پافشاری کنم به جهت این که اصل مبنای

ما بر این نکته قرار دارد اصل در مساله ریاضت همانطوری که قبلا خدمت رفقا عرض کردم بر انجام امور ظاهری نیست، که ما را بفریبد، اصل مساله هواهای نفسانی و خواست‌های نفسانی بر انجام امور ظاهر نیست، اصل بر اساس آن لذت و احساس تمتع و احساس کامیابی و احساس رسیدن به خواست، آن خواست و آمیخته‌ای که انسان در نفس خود نسبت به او قرار دارد این اصل و اساس است.

البته ظهورات این مساله متفاوت است یک وقتی فرض کنید لذت می‌آید در مسائل خوردن، بهترین غذا و لذیذترین غذا برای او فرض کنید فلان غذا است، ممکن است این غذا برای فرد دیگری لذیذتر نباشد، بلکه غذای دیگری باشد، در حالی که غذا متفاوت است ولی هردو از یک جا نشأت می‌گیرد و آن التذاذ نفسانی است، آن التذاذ نفسانی نسبت به این در استفاده از این نوع غذا بروز می‌کند آن التذاذ نفسانی نسبت به فرد دیگر در استفاده و تمتع از آن غذا بروز می‌کند. من چون از این رنگ خوشم می‌آید و این رنگ برای من جالب است منزل خود را بر این اساس نقاشی و مُتلون می‌کنم این برای من التذاذ نفسانی دارد فرد دیگری فرض کنید که از رنگ آبی یا فرض کنید رنگ قرمز یا مثلاً سبز یا فرض کنید رنگهای دیگر چه روشن و چه تیره (واقعاً بعضی‌ها خیلی سلیقه‌های عجق و وجق دارند و آدم یک چیزهایی می‌بیند که می‌گوید آخر آدم هم می‌تواند یک چنین سلیقه‌ای داشته باشد؟) حالا آن از آن خوشش می‌آید خب انسان که دارد می‌رود با این برخورد می‌کند مساله یکی است، تفاوت نمی‌کند و نباید بخندد که چرا فلانی این طور است؟ نه، آن سلیقه‌اش یک چنین اقتضایی می‌کند، هردو یکی است من این را می‌خواهم موافق با طبعم او آن را می‌خواهد موافق با طبعش گرچه ظهور خارجی متفاوت است این خیلی نکته، نکته اساسی است ما به ظهورات خارجی که انجام می‌شود نمی‌توانیم توجه کنیم و بروزات خارجی و ظهورات خارجی را معیار برای توجه به دنیا و دوری از دنیا قرار بدهیم. یکی ممکن است فرض بکنید خوردن نان و پنیر برای او جزء التذاذ نفسانی به حساب می‌آید یکی فرض کنید ممکن است برای این ...

مرحوم آقا می‌گفتند زمانی که ما قم بودیم یک شخصی بود در این قبرستان‌ها دعا می‌خواند، قرآن می‌خواند و جنازه‌ای که می‌آوردند این به ارده‌شیره خیلی علاقه داشت غذای ظهرش ارده‌شیره بود، شب ارده‌شیره، ... موقع انتخابات که شد گفتند تو به کی رأی می‌دهی؟ گفت من به ارده‌شیره رأی می‌دهم، البته آن موقع ریاست جمهوری نبود انتخابات شهر بود، شهرداری بود، مجلس بود، هرچی بود در همان زمان سابق و او این قدر زبانزد شده بود که اسمش شده بود آقای ارده‌شیره، تا می‌گفتند آقای

ارده شیره را صدا کنید بیاید جنازه را بگیرد و قرآن بخواند ... اسمش شده بود ارده شیره ایشان می گفتند باور کنید هر غذایی برای این می آوردند این نمی خورد یعنی اصلا طبع او نسبت به غذاهای متنوع و متلون اصلا نسبت به آن راغب نبود و اصلا تمام فکر و ذکرش شده بود ارده شیره، می گفت: خدا ما را با ارده شیره محشور کند! ما روز قیامت از خدا نه حورالعین می خواهیم نه غلمان و امثال ذلک در روز قیامت به ما ارده شیره بدهند این برای ما کافی است.

حالا این ریاضتش می‌شود چی؟ می‌شود ارده شیره یعنی نباید به این گفت این چقدر آدم زاهد و عابدی است که دنیا را کنار گذاشته نه دنیای او این است، دنیای او الان شده در آن کاسه‌ای که دارد این نوع غذایی که ما اصلا ماه به ماه می‌گذرد و نمی‌خوریم، خود من اگر سال بیاید شاید یک ارده شیره نخورم، فرض کنید که حالا نسبت به این قضیه خیلی بی تفاوت باشم ولی همان دنیای او، همان نفس او، همان وضعیت او چی است؟ همین است، هیچ تفاوتی نمی‌کند یعنی از نقطه نظر تعلق به مسائل نفسانی بین او و بین کسی که یک غذایی برای خودش تهیه می‌کند که فرض کنید میلیونها برای یک دانه غذا بخواد پول بدهد، بعضی از غذاها الان این طوری هستند هر یک غذایی میلیونها خرج برمی‌دارد تا این که به دست فلان شخص برسد یک چنین وضعیتی، از کجا بیاید و نمی‌دانم چه مرحله‌ای طی بکند و از فلان جای دنیا بیاورند و ... این یک کاسه ارده شیره او با آن صرف میلیونها هردو یکی است هیچ تفاوتی ندارد ملائکه هر دو را به یک حساب می‌نویسند هردو را به یک حساب برای او در نظر می‌گیرند، هردو را به یک حساب، از نظر حلال و حرام بودن یک مطلب است، ولی از نظر تعلق نفس نسبت به این یک مطلب دیگر است و حساب یکی است.

من یک وقت ممکن است خیلی نسبت به نان و سیب‌زمینی علاقه داشته باشم اصلا فرض کنید که [غذایم] صبح و ظهر و شب آن باشد، اگر به من نگاه بکنند می‌گویند چه آدم زاهد و عابدی است ولی نه، آن نان و سیب‌زمینی با آن گران‌ترین غذا هردو یکی است ملائکه آن چه را که می‌بینند آن نیت و خواستی را می‌بینند که پشت این مساله پنهان است، ما نمی‌بینیم آنها می‌بینند آنچه را که من می‌بینم فرض کنید فلان غذای متلوان است یا نان و پنیر است، نان و پنیر در کنار او برای من و چشم من مُعجَب است و غریب می‌نماید و توجه مرا جلب می‌کند آنچه را که ملائکه توجهشان جلب می‌کند نان و پنیر او نیست آن حقیقتی است که این دو غذا بر اساس آن حقیقت آماده شده، آن نیتی است که این دو برای او آماده شده، آن هدفی است که بر اساس آن هدف، این غذای سبک و ساده تهیه شده، آن را دارد می‌بیند و چه بسا ممکن است هزارها مرتبه آن چه را که خیلی در نزد ما سهل و ساده و بسیط و غیرقابل اعتبار و ارزش هست گران‌تر و سنگین‌تر و با وزر و وبال‌تر از کار دربیاید از آن غذایی که یا از آن چیزی که ممکن است برای موقعیت ما و برای وضعیت ما، آن دور از شوون عادی زیستن و زاهدانه زیستن و بی‌تکلف زیستن بنماید.

و اما همین مطلب در مورد سایر مطالب هم هست حالا در مأكولات همین قضیه است در مورد ملبوسات و لباس‌ها هم همین مساله است، لباسی را که انسان می‌پوشد این مساله راجع به او هم

خواهد آمد، یک وقتی انسان یک لباسی می پوشد می خواهد این لباسش در نزد افراد یک لباس عادی جلوه کند همین نیتی که دارد این لباس را برای او تبدیل به ضد ارزش و دوری از خدا و وارد شدن در عالم توهّمات و تخیلات می کند. یک وقتی نه این فرض بکنید که لباس بسیار تمیز و نظیفی می پوشد و منظورش این است که خب مقضای مجلس یک چنین چیزی است، مقتضای یک چنین موقعیت است و بدون این که بخواهد تظاهر کند و ریا بکند و برای پوشیدن این لباس بخواهد به دیگران فخر بفروشد، نه، الان اقتضای مجلس این است که این را بپوشد این هیچ اشکالی ندارد و هیچ سیئه ای برای او نمی نویسند و هیچ تعلقی ندارد چون می تواند غیر از این را هم انجام بدهد و این مطلب در مورد تمام مسائل است در مورد همه مطالب هست. موقعیت های اجتماعی

انسان، که دیگر راجع به این صحبت کردن دیگر یک بحر طولیلی است که انتها ندارد و همه نسبت به این مساله اطلاع دارند که چه طور انسان می تواند خود را محک بزند و در قبال حقایق، موقعیت نفس خود را بیازماید و به سنجش درآورد که چگونه نسبت به رسیدن به این مقامات، رسیدن به این موقعیت ها، رسیدن به این مراتب، برای رضای خدا است یا این که برای خواست خدا بودن هم یک روپوشی بر این خواست ها خواهد بود، خدا هم در این جا یک وسیله و بهانه ای برای این مطلب خواهد بود.

این مطلب که آن چه را که نفس انجام می دهد در صورت رغبت و اشتیاق به او شکل می گیرد، این مساله می شود مساله تعلقات نفسانی، در قبالش اگر مبنای نفس و مبنای فکر و مبنای حرکت انسان، نه بر اساس اشتیاق نفس و تعلق نفس و لذت نفسانی، بلکه بر اساس تحصیل رضای پروردگار باشد به هر کیفیت، این می شود مبنای برای تقرب به سوی پروردگار و برخلاف نفس عمل کردن گرچه انسان هم از آن عملی که انجام می دهد لذت برده باشد، اشکالی ندارد. مگر انسان باید همه کارهایی که انجام می دهد با تلخی و با ناراحتی و با مشقت و اینها باشد؟ نه، انسان غذا می خورد از آن غذا لذت می برد، انسان ورزش می کند و از آن ورزش لذت می برد، برای سلامتی انسان باید ورزش بکند، اگر نکند مریض می شود، می افتد دیگر، هزارتا مرض پیدا می کند، انسان شنا می رود خب از این شنا لذت می برد، باید هم برود و باید هم انجام بدهد و این خودش یک وسیله ای است.

اما اگر همین مساله از آن جنبه التذاذات نفسانی تغییر و تبدل پیدا بکند صرفاً به دنبال این چیزها رفتن و وقت را به این ها گذراندن و آن مساله بهداشت و صحت را فراموش کردن و به یک صرف التذاذ نفسانی، ما می بینیم تغییر جهت و تغییر شکل خواهد داد. این معیار و مبنا برای ریاضت و تعلقات نفسانی و عدم تعلقات نفسانی است.

در این زمینه خدمت رفقا عرض شد یکی از مسائل بسیار مهم و حساس مساله ازدواج و تشکیل زندگی است. این از جمله موارد بسیار روشن و بارز و آشکار مخالفت نفس و عدم مخالفت نفس است از موارد بسیار بارز و آشکار ریاضت [کشیدن] و ریاضت نکشیدن است از موارد بسیار روشن و واضح و قابل دسترسی، نیاز به مطالعه ندارد، نیاز به فکر ندارد، هر شخصی با اول تصویری که می کند در خود می تواند به این نکته برسد که این کاری که دارد انجام می دهد در آن خداست یا در آن نفس و نفسانیات است؟ این کاری که دارد می کند این برای واقعا از اطاعت از دستور پرورگار است؟ خب در آن لذت هم باشد، یا این که نه بر اساس خواست است و بر اساس آن خواست می خواهد این

را انجام بدهد منتهی حساب خدا را هم این وسط می کشد جلو، چون خدا گفته فرض کنید مستحب است النِّكَاحُ سُنَّتِي فَمَنْ رَغِبَ عَنْ سُنَّتِي فَلَيْسَ مِنِّي^۱ شما مثل این که از همه روایات و احادیث پیغمبر همین یکی را فهمیدی النِّكَاحُ سُنَّتِي، نکاح سنت است، خب برای بقیه هم سنت است نه فقط برای تو تنهایی!! خیلی خب در این موارد حضرت عالی اقدام بفرمائید، چرا آن را به بقیه افراد حواله می دهید ولیکن موارد دیگر را برای خودتان به النِّكَاحُ سُنَّتِي برمی دارید؟. خدا کلاه سرش نمی رود، ملائکه هم سرش نمی رود، درست شد، حالا سر بنده و امثال بنده کلاه برود که نمی دانم من یک وضعیت خاصی دارم، موقعیت من این اقتضا می کند حتی گاهی اوقات از بزرگان هم دستور می آوریم ضمیمه می کنیم.

یک وقتی (نمی دانم این را به رفقا گفتم یا نه) من در بیمارستان بودم خدمت مرحوم آقا و از این حرفها صحبت بمیان آمد گاهی اوقات اتفاق می افتد، در زمان مرحوم آقا هم اتفاق می افتاد طرف می خواهد زن بگیرد می خواهد به پای بابای ما بنویسد، بابا زن می خواهی برو بگیر چرا دیگر پای پدر ما را وسط می کشی و او را خرابش می کنی جلوی زن و بچه و ...؟ خلاصه ایشان هم از این مسائل و اطلاعات داشته یک وقت بیمارستان بودیم بیمارستان قلب در آن دو هفته ای که مرحوم آقا در قسمت قلب بودند و یک هفته اش در بخش ویژه و سی سی یو و یک هفته اش هم که آمده بودند در همان بخش من خدمت ایشان بودم یک وقت من به ایشان گفتم آقا شما دستور دادید به فلان کس که ایشان برود تکرار و تجدید، بله از این مطالب و از این چیزها بکند؟ گفت من کی گفتم؟ گفتم این طوری که پخش شده از ایشان، این است که شما به ایشان دستور داده اید ایشان عصبانی شدند: من گفتم؟ من کی گفتم؟ از بیمارستان که رفتیم منزل شما آنها را، همه را صدا کن بیایند و بینم که من کی گفتم، گفتم کار ما درآمد، ما کی هستیم که بایستی محکمه هم تشکیل بدهیم، خب بالاخره خواست خدا بود دیگر ایشان بعد از چندروزی که از بیمارستان آمدیم منزل من صدا کردم گفتم که خلاصه بیایید این جا یک مطلبی می خواهند مطرح کنند با شما، نگفتم راجع به چه؟ آن خانواده آمدند و تابستان بود، بله هوا گرم بود، همان حیاط را فرش انداخته بودیم و ایشان نشسته بودند ایشان رو کردند به آن شخص، آن فرد خانواده و گفتند که شنیدم که شما به افراد خانواده گفته اید که من به شما تکلیف کردم که ازدواج مجدد داشته باشید؟ یک مرتبه آن شخص چیز شد و خیلی خلاصه دست پاچه شد و گفت: نه، من نگفتم، کی من

^۱ بحار الانوار جلد ۱۰۰ صفحه ۲۲۰

یک چنین مساله‌ای گفتم؟ ایشان رو کردند به اهل بیتش و گفتند نظر شما راجع به این قضیه چیست؟ بنده خدا اهل بیتش مشخص بود که در تحت یک تزییقاتی قرار گرفته از نظر وضعیت و این‌ها که بگوید، نگوید، مشخص بود که چنین مطلبی بوده و آن شخص انکار می‌کرد و ما در همان نگاه اول فهمیدیم که همچنین قضیه‌ای وجود داشته و او گفت: به این کیفیت خب البته نبوده، صراحتاً، ولی حالا بعضی‌ها می‌آیند کم و زیاد می‌کنند، نخواست آن چه را که انجام شده بگوید خب چه کار کند؟ برود خانه پدرش را درمی‌آورد، بیچاره، خب باید یک طوری قضیه را حل و فصلش کند دیگر، این بدبخت چاره ندارد. و بعد مرحوم آقا (ایشان فقط منظورشان این بود که بفهمانند ما نگفتیم حالا هرچی بین خودشان بوده به ایشان کاری نداشتند) گفتند مساله روشن شد که بنده به هیچ وجه من الوجوه نه تکلیفی، نه اشاره‌ای، در این قضیه بنده نداشتم و این مطلب بود. خب بنده که اطلاع دارم افراد دیگر هم اطلاع دارند، حالا همین آقا بلند شده وقتی که رفته سراغ آن گفته کار بنده به دستور مرحوم آقا بوده و این یک تکلیف است. ببینید چرا انسان دروغ بگوید ما هم همین هستیم ما هم در این قضیه گیریم ما هم در این مساله کُمیتمان لنگ است منتهی داریم به این و آن ایراد می‌گیریم.

آقا یک کسی می‌خواهد کاری انجام بدهد خب برود خیلی حرّ و آزاد برود انجام بدهد حالا یا غلط یا درست، اما این که بیاییم از خدا بکشیم وسط، از پیغمبر بیاوریم این جا چرا؟ چرا ما باید بگوییم که فرض کنیم

نظر بزرگان در این است؟ چرا باید بگوییم نظر خدا در این است؟ نخیر نه نظر خدا و نه نظر بزرگان هیچ کس بر این قضیه نیست نظر خود تو بر این است و حالا داری به پای این و آن می نویسی. این صحیح نیست این غلط است. ما داریم به خیلی از مطالب ایراد می گیریم و اعتراض می کنیم که چرا در خیلی از مسائلی که انجام می شود پای شرع و دین وسط کشیده می شود خودمان هم در این جا گیریم همه در این جا یکی هستند، هیچ تفاوتی از این نقطه نظر ندارد.

صاف خدا می آید می گوید النکاح سنتی، خیلی خب اگر النکاح سنتی است، چرا نرفتی او را بگیری؟ چرا می خواهی این را بگیری؟ فقط سنتی مال این مورد خاص است؟ خب اگر سنت است چرا آن کسی که مشکل دارد او را نمی گیری؟ النکاح سنتی آن کسی که یک گیری دارد چرا نمی روی؟ آن کسی که نیازمندتر است چرا نمی روی او را حمایت نمی کنی و او را در تحت تکفل و سرپرستی خودت قرار بدهی؟ فقط این روایت النکاح سنتی به آن نمره بیست ها برمی گردد؟! خود پیغمبر که فرمودند النکاح سنتی خودش بنده خدا اول کسی بود که آمد عمل کرد به این حرف، عمل کرد پیرزن بلند می شد یا رسول الله من کسی را ندارم شوهر ندارم حضرت می فرمود مگر من بنگاه شوهریابی برای شما دارم؟ می گفت خب بیا خودت من را بگیر!! حضرت هم مرحوم آقا می گفتند آنقدر حضرت باحیا بود وقتی که می گفتند سرشان را می انداختند پایین چه بگویند؟ ما همه جور خواستگاری دیده بودیم این جوری ندیده بودیم که در خیابان بیاید یقه بگیرند و بگویند بیا ...

این حیای پیغمبر، واقعا پیغمبر را در طول این حیات در مشقت و زحمت قرار می داد جداً این پیغمبر، عمر یک دختر در خانه اش است این را هیچ کس نمی گیرد می آید به پیغمبر می گوید یا رسول الله برای این دختر من شوهر پیدا نمی شود! خب نمی شود که پیدا نمی شود من چکارش کنم؟ می گوید بیا تو بگیر!! خدایا این حواله ها چیست فرستادی برای ما؟ مثل این که تو هم در همه دنیا یک رسول الله پیدا کردی و آن هم تحفه ها و زیرخاکی ها را داری برایش می فرستی؟ یا رسول الله کسی پیدا نمی شود، خب نمی شود چند مرتبه این عمر همی آمد خانه پیغمبر و هی رفت تا آن را ...، خب حالا این خود پیغمبر، من که می گوئیم النکاح سنتی ببین به سر خود من چه دارد می آید.

آن وقت ببینید امروزی ها راجع به پیغمبر چی می گویند واقعا بی انصاف هستند.

این مساله مساله ای است که ما باید به آن فکر کنیم قضیه ریاضت قضیه مخالفت با نفس قضیه موافقت با نفس قضیه متابعت از هواء کاملاً ما این مساله را بسنجیم.

چون این مساله بسیار حساسی است، چون بحث ما راجع به ازدواج است خیلی این مساله

حساس است، انشاءالله در جلسه آینده راجع به کیفیت روابط بین خانواده و بین زن و مرد و همین طور محیط خانواده شما خواهید دید که تمام مطلب من همه روی این نکته دور می‌زند که آن چه را که ما محور برای ارتباط خودمان با دیگران قرار می‌دهیم آن چیست؟ آیا ماده و اصالت ماده است؟ یا معنا و اصالت معنا؟ فقط این قضیه

است آیا ما قائل به اصالت ماده هستیم و تنازع بقا یا قائل به اصالت معنا و تعاضد بقا؟ قانونی که الان در دنیا حاکم است آن قانون، قانون تنازع بقاست دنیا بر اساس تنازع بقاء حرکت می‌کند، ارتباطات بین ملل را تنازع بقاء تشکیل می‌دهد سنگ بنای اساسی در بین روابط و بین کارها و اموری که در جوامع امروزی حتی در جوامع قبلی، منتهی در امروزی خیلی قوی‌تر و خیلی شدیدتر وجود دارد، آن سنگ اصلی بر تنازع بقاست، چون من می‌خواهم بمانم باید این کار را انجام بدهم، حالا اصل بقاء من است، اصل بقاء موقعیت من و حفظ من و طولانی شدن عمر من و استفاده من و تمتع من و بهره‌مندی من و التذاذات من تمام این‌ها به من برمی‌گردد بر این اساس کارهای خودم را و ارتباط خودم را با دیگران تنظیم می‌کنم، اگر موافق افتاد که هیچ و الا حذف می‌کنم این اصل، اصل تنازع بقاست در همه ممالک در همه اجتماعات و در همه جاها این اصل حاکم است احزابی که با همدیگر در موارد مختلف در دنیا هست، استثنا هم ندارد، در دنیا احزابی که می‌بینید این احزاب با هم در تعارض هستند، بیننا و بین‌الله، بینکم و بین‌الله چند درصد این اختلاف مال خداست؟ چند درصدش به خدا برمی‌گردد؟ اگر یک درصدش برگردد امکان ندارد صددرصد من باشم تو نباشی این حزب می‌گوید من باشم یا افراد جمع می‌کند تبلیغات می‌کند آقا جان واقعا الان در خودت که داری نگاه می‌کنیم افرادی که مربوط به خودت هستند یعنی تمام افراد از همه آن چه که در این مملکتند لایق‌ترند از همه آن چه که در این مملکتند قابلیتشان بیشتر است یا نه؟ خودت هم می‌دانی فلان کس قابلیتش بیشتر از این است ولی چی؟ من، حزب من، ارتباطات من، اجتماعیات من، جامعه من، شهرت من، سیت من، وضعیت من، موقعیت من همه در این جا چی است؟ همین است و آن مقدار یک دیگر را طرد می‌کنند که به حذف واقعی و فیزیکی منتهی نشود، حالا اگر هم در یک جا شد به نحوی که خطری پیش نیاید این کار را انجام می‌دهند و الا تا جایی که ممکن است.

ما در همه جا هم دیدیم، در این انتخاباتی که در کشورهای دیگر انجام می‌شود تا احساس می‌شود آن رقیب دارد در وجه اجتماعی پیشی می‌گیرد یک دفعه یکی از مسائل خصوصی مطرح می‌شود، آقا جان مسائل خصوصی چه ربطی دارد؟ چه ارتباطی دارد به این مسائل؟ این چه حسابی دارد؟ این معلوم است چی است؟ این خداست؟ این انسانیت است؟ حالا خدا را هم می‌گذاریم کنار فرض کنید در کشورهای دیگر که مادی‌گری در آنها خیلی قوی‌تر و شدیدتر است، حالا انسانیت داری یا نداری؟ ارزش‌های انسانی را قبول دارید یا ندارید؟ نه، چرا؟ اصل بر اساس تنازع بقاست من باشم برای بودن من چاره‌ای جز افشاء این عمل خلاف نیست این است، من باشم برای بودن من و استمرار

حیات من و حیات سیاسی من و حیات اجتماعی من چاره‌ای جز آبروریزی نیست، پس آبرویش را ببرم، حالا به خدا هم کاری نداریم بالاخره این اصول اصول انسانی هست یا نیست؟ کمونیست‌ها هم این حرفها را قبول ندارند، بالاخره یک اصول انسانی داریم یک اخلاق انسانی داریم، یک روش انسانی داریم، حالا در مسیحیت باشد خب باشد در یهودیت باشد در اسلام باشد در تشیع باشد هر جا این اصول انسانی در آن جا اعمال شود آن جا محوریت رضا و محوریت خواست و مشیت پروردگار است حالا آن می‌خواهد در جامعه یهودیت باشد اشکال ندارد اگر جامعه یهودی بخواهند بر اساس اصول انسانی و مبانی انسانی و فطری امانت، صداقت، نوع‌دوستی، کمک، مساعدت نه تنازع بقاء و زدن

و کوبیدن و حذف کردن و به سمت خود کشیدن، نه، بلکه بر اساس قانون تعاضد بقاء، تعاضد، کمک کردن، کمک رسانیدن، یاری کردن، بر این اساس جامعه یهودی بخواهد اساس و پایه قوانین و تدبیر امور اجتماعی خود را قرار بدهد این جامعه یهودی دنباله‌رو امیرالمؤمنین است، این جامعه یهودیت باشد، امیرالمؤمنین نه به یهودی بودن کار دارد، امام زمان، خب امام زمان، امام حی ما است این جامعه یهودی، این جامعه نصرانی، این جامعه‌ای که خدا را هم قبول ندارد، قبول ندارد حالا بر اساس، نمی‌گوییم بر اساس عناد، نه، نمی‌فهمد، نفهمیده فکرش را به کار نینداخته، عقلش نرسیده، خب احتمال دارد از این مطالب اتفاق می‌افتد ولی این جامعه نصرانی و مسیحی اساس روابط خود را بر اساس تنازع بقاء قرار نداده بلکه بر اساس تعاضد بقاء قرار داده است، کمک به یکدیگر کردن همسایه بیاید ببیند همسایه چه می‌خواهد، برود بگیرد شب سرش را نگذارد زمین بگوید به من چه مربوط است، نه، ببیند اگر نیاز دارد ببیند چی است، نسبت به رفیق نسبت به قوم و خویش، این قاعده صلح‌رحم اصلاً واقعاً در ما متروک نشده؟ واقعا متروک نشده؟ من امروزه که بعضی اوقات می‌روم دیدن بعضی از ارحام و اینها واقعا تعجب می‌کنم، واقعا تعجب می‌کنم، حتی ارحام خود بنده، تعجب می‌کنم از این که آنها از من حالات بعضی‌ها را می‌پرسند که به مراتب از من به آنها نزدیکتر هستند!! شما دارید حال او را از من می‌پرسید؟ آن وقت ما داریم نماز می‌خوانیم، روزه می‌گیریم، خودمان را دنبال پیغمبر قرار دادیم دنبال امیرالمؤمنین قرار دادیم که چی؟ آقا زمانه مشکل است، زمانه مشکل و گرفتاری زیاد است، پس چرا در خانه‌ات می‌آیی؟ چرا از سرکار برمی‌گردی در خانه؟ خب گرفتاری زیاد است!! چرا بهانه درمی‌آوریم؟ گرفتاری زیاد است فقط برای خواهرت که سری به خواهرت بزنی گرفتاری زیاد است؟ برای این که سری به برادرت بزنی گرفتاری زیاد است؟ برای اینکه سری به پسرعمه و عمو و دایی‌ات بزنی؟ اما برای سرزدن به اهل بیت مکرمه هیچ گرفتاری وجود ندارد؟ البته یک ساعت هم زودتر مغازه‌ای باشد تعطیل می‌کنی، دفتری باشد تعطیل می‌کنی، هزارتا قانون می‌گذاری که بله امور بر طبق مراد بگذرد، چرا اینجا نمی‌گویی گرفتاری؟ گرفتاری زیاد است سری به مادرت نمی‌زنی؟ سری به پدر پیرت نمی‌زنی؟ آن جا گرفتاری هست؟ اما اگر بچه‌ات یک طوری بشود چه طور آن جا نمی‌گویی گرفتاری داری؟ سر از پا نمی‌شناسی کارت را هم تعطیل می‌کنی اینها چی است؟ این‌ها همه‌اش به خاطر این است که ما همه چیز را کنار گذاشتیم اصول را کنار گذاشتیم، داریم بهانه می‌آوریم، نه آقا، نه گرفتاری است نه هیچی، نمی‌خواهیم، خیلی رُک و پوست کنده، گرفتاری است به جای این که برویم خانه برویم آنجا، گرفتاری است دیگر، فقط راه خانه را برای ما باز کردند تمام چراغها و چهارراه‌ها

بسته است فقط آن راهی که به سمت خانه است آن همه چراغ هایش سبز است و دیگر نه ترافیک است و فرض کنید صاف یک دالان باز کرده‌اند که بروی خدمت اهل بیت در همان منزل و بعد هم در بزنی و وارد بشوی و آن هم سفره غذا انداخته باشد همین!! ولی خانه مادرت بخواهی بروی گرفتاری داری، خانه پدرت گرفتاری داری، بخواهی سر به خواهر و قوم و خویش و صله رحم بزنی همه گرفتاری داریم، نه آقا، بگو نمی‌خواهیم، چرا گردن ترافیک می‌اندازیم؟ چرا گردن اجتماع

و کار می‌اندازیم؟ خب خلاف است، نمی‌کنیم، عمل نمی‌کنیم، نمی‌خواهیم عمل کنیم، این همان است، هی چکار می‌کنیم؟ هی روی خودمان چادر می‌اندازیم، می‌بینیم یک واقعیت است دستور باشد، دستور اسلام است می‌گوید این کار را بکن، مبانی مبانی انسانی باشد می‌گوید این کار را بکن، اصول اجتماعی و روابط اجتماعی باشد همه اینها می‌گویند این کار را بکن، پس نمی‌خواهیم، نمی‌خواهیم مساله انجام بگیرد نمی‌خواهیم خودمان را حرّ قرار بدهیم، هی می‌خواهیم خودمان را عبد قرار بدهیم.

سیدالشهداء علیه‌السلام (أمیر المؤمنین علیه‌السلام) یک عبارتی دارد خیلی عجیب خیلی این عبارت عبارت عجیبی است می‌فرماید: **وَلَا تَكُنْ عَبْدَ غَيْرِكَ وَقَدْ جَعَلَكَ اللَّهُ حُرًّا** هر چه راجع به این یک عبارت ما بگوییم کم گفته‌ایم می‌گفت ای بشر خدا تو را حرّ قرار داده، آزاد قرار داده، آزاد از چی؟ آزاد از هر قید و بندی که اساس و شالوده انسانی تو، آن قید و بند را بر نمی‌تابد، آزاد از آن قرار داده، در مقابل دیگران کرنش کردن لاتکن عبد غیره چرا؟ عبد؟ چرا کرنش می‌کنی؟ چرا آن مقام انسانی خودت را داری پایین می‌آوری؟ برای چی؟ چرا خودت را داری در مقابل دیگران تعظیم می‌کنی که چی؟ که تو را معاونت کند؟ که تو را مدیریت کند؟ که تو را فرض کنی فلان مستخدمت کند؟ در آن جا استخدامت کند؟ یعنی برای استخدام کردن باید سرت پایین بیاندازی؟ احق نمی‌دانی چه چیزی را از دست دادی!! نمی‌دانی چه سرمایه‌ای را از دست دادی و نمی‌دانی چه موقعیتی را از دست دادی و در مقابلش چی گیرت آمد!! مدیر دو سال می‌گذارند و بعد می‌اندازد بیرون.

آنچه را که از دست دادی که اول نمی‌توانستی سرت را پایین بیاوری الان می‌توانی، آن را دیگر نمی‌توانی بدست بیاوری، آن حالت عزت و مناعت، عجیب است اصلا وقتی انسان این کلمات سیدالشهداء را نگاه می‌کند مو بر بدنش سیخ می‌شود انگار اصلا تمام شاکله این مرد را از آزادی ریختند، از حریت ریختند، از آزادی ریختند، از مناعت ریختند، از عزت ریختند، و او همان عزت و مناعت و همان شرف و همان حیات را دارد برای ما ارائه می‌دهد، عجیب است، یعنی این مساله سیدالشهداء خیلی مساله عجیبی است، ما فقط به سیدالشهداء به عنوان یک فرد در واقعه کربلا نگاه می‌کنیم، یعنی تمام معرفت ما و شناخت ما از امام حسین علیه‌السلام فقط قضیه عاشورا است، یعنی وقتی قضیه عاشورا را بگذارید کنار ما دیگر شناختی از حضرت نداریم، حضرت چطور زندگی می‌کرد؟ چطور در

^۱ نهج البلاغه (الترقی فی الطلب) صفحه ۴۰۱ یا بحار الانوار جلد ۱۰۰ باب ۲ بند ۸۸

مدینه زندگی می کرد؟ در زمانی که با برادرش بود چه بود؟ در زمانی که حضرت امام مجتبی علیه السلام به شهادت رسیدند و ولایت به او رسید چه بود؟ فقط یک فرد ما می شناسیم، یعنی به ما شناسانده اند، یک فرد یک دنده که نه این طرف را نگاه می کند نه آن طرف را نگاه می کند، فقط برویم بکشیم و اگر ما را هم کشتند ما زیر بار نمی رویم، ولی این فایده ای ندارد، خیلی ها این طور بودند خیلی از اعراب جاهلی در یک چنین وضعیتی بودند، ولی با سر به جهنم رفتند، عرض کردم یک وقت خدمت رفقا، اعرابی در جاهلیت بودند از پهلوانان و از افراد خیلی صاحب عشیره که اینها آنقدر باد در دماغشان بود، آنقدر دارای انانیت و نفسانیت بودند که وقتی یک شخصی می خواست به آنها حمله کند و آنها

را مورد تعرض قرار بدهد می گفتند اگر راست می گویی از جلو به من حمله کن از پشت سر می خواهی حمله کنی؟ از پشت سر می خواهی به من تیر بزنی؟ و این می ایستاد و سرش را بر نمی گرداند و او هم می زد این را می کشت این چه حریتی است؟ این کله شقی است، به این می گویند کله شقی، خوب خودت را برگردان و او را بزنی، نه من به شاتم نمی آید این کسی که از پشت می خواهد این کار را بکند این هم تراز من نیست، پس بگذار این کار را بکند آن کسی که از پشت می خواهد بیاید به من تیر بزند، آن آدمی نیست که بخواهد هم رزم با من باشد، هم تراز با من باشد، آن دارد ذیلان با من مقابله می کند، زبونانه دارد با من مقابله می کند، پس در شأن من نیست با او مقابله کند و می زند و می کشدش و جنازه اش را روی زمین می اندازد حالا این حُسن است؟ چیز خوبی است؟ یا این که نه وقتی در جنگها در مقابل هم قرار می گرفتند اصلا رسم آنها در آن موقع این بود، مثل الان که نبود که یک موشکی برود و یک شهر را ببرد هوا، نه آن موقع تیر و شمشیر و کمان و اینها بود و می آمدند جلوی همدیگر اگر جنگ هم بود جنگ آزادانه بود، نامردانه نبود که بمب بیاندازند روی سر زن و بچه و کودک و پیرزن و پیرمرد، یا بزنند از آن طرف طیاره ای که یک مشت افراد بیگناه و مسافرین بی گناه پیرمرد و پیرزن و طفل شیرخوار ... اینها مقابله های ذیلان است ذوبان است، نامردانه است، همین انسان قرن تکنولوژی، درست، ن موقع شمشیر بود و می زدند و هم رزم می آمد رجز می خواند این می گفت من اینم او می گفت من اینم یا علی مشغول می شدند می زدند و یکی هم کشته می شد. در آن موقع وقتی یک نفر وارد جنگ می شد اگر یک کسی هم ترازش نبود اصلا قبول نمی کرد با او بجنگد می گفت من اصلا نمی جنگم می خواهی من را بزنی و بکشی، بزنی بکش من اصلا با تو جنگ نمی کنم حالا این صحیح است؟ این چی است؟ این همان خواست نفس است ببینید همان است.

آن محوری را که گفتیم که بر اساس آن محور، التذاذات نفسانی شکل می گیرد او در همین قضیه هم هست، سختی را می پذیرد زخم شمشیر را می پذیرد، کشته شدن و از بین رفتن و اضمحلال را می پذیرد ولی بالذت، لذت دارد من از حرفم پایین نیامدم من آن موقعیت اجتماعی خودم را لگدمال نکردم این آمده از آن عقب تیرزده بگذار بزند من نمی آیم خودم را پایین بیاورم این می شود چی؟ این می شود عین ذلت، عین بدبختی، عین متابعت از هواء، پس ببینیم ما در صورت سختی هم باز لذت داریم، فقط غذا خوردن و سایر مسائل نیست، حتی ما برخوردان فشارهایی را وارد می کنیم این فشارها بر اساس التذاذ نفس است، لذت می بریم، لذت نبریم این کار را انجام نمی دهیم این کار را ما در پیش نمی گیریم.

پس بنابراین این موقعیتِ حضرت سیدالشهداء علیه‌السلام و این وضعیتِ حضرت کی برای ما آن جایگاه خودش را پیدا می‌کند؟ وقتی که ما حال امام حسین علیه‌السلام را در زمان ولایت و امامت امام مجتبی علیه‌السلام ببینیم. هیچ حرف نمی‌زند هیچ کاری انجام نمی‌دهد، امام اوست به من ارتباطی ندارد، امام اوست هر کاری که می‌خواهد خودش باید بکند، امام اوست هر تصمیمی که می‌خواهد بگیرد به خود او ارتباط دارد به من ارتباط ندارد. حالا امام مجتبی علیه‌السلام شهید می‌شود امامت به حضرت می‌رسد این که امامت به

حضرت می‌رسد حضرت نمی‌گویند حالا که امامت به من رسیده همه چیز عوض شد، نه همان خط مشی دارد ادامه پیدا می‌کند لاتکن عبد غیرک و قد جعلک الله حرا همان جا سید الشهداء نهیب به خودش می‌زند حالا که به امامت رسیدی و بنا بر صلح و استمرار بر صلح با معاویه بوده نیا این جا بگو پس من بهم می‌زنم، من که او را قبول ندارم، من همان کسی هستم که به برادرم اعتراض کردم، حالا موقعیت به دست من رسیده من همه را می‌گذارم کنار آن که قرار است ده سال دیگر کشته بشوم الان می‌شوم، کشته شدن کشته شدن است چه فرق می‌کند؟ آن کربلایی که قرار است ده سال دیگر اتفاق بیفتد در زمان رفتن معاویه و آمدن یزید، خیلی خب این را همین الان انجام می‌دهیم، من یک روز تحمل نمی‌کنم حکومت معاویه را، حضرت می‌گوید نه برادرم شرط بسته، معاهده کرده گرچه او تخلف کرده، آن طرف مقابل، چون برادرم این کار را کرده به احترام آن امضاء ولایت، به احترام امضائی که پای صلح‌نامه را یک امام کرده، این امضای امام تا وقتی معاویه هست محترم است، این را می‌گویند چی؟ لاتکن عبد غیرک این جاست این هزاربار از قضیه عاشورا مهم‌تر است هزاربار از قضیه کربلا مهم‌تر است این ده سال با معاویه بودن را ما نمی‌بینیم فقط همان عاشورا را می‌بینیم هان توپ و نمی‌دانم توپ و تفنگ و تیر و کمان و نیزه و شمشیر و مقابله با یزید و زیربار ظلم نرفتن و زیر بار ذلت نرفتن، نه، این ده سال را امام علیه‌السلام صبر می‌کند حکومت معاویه را بر طبق ظاهری که زیر این ظاهر را امام امضاء کرده حکومت معاویه را دست نمی‌زند کاری با حکومت معاویه ندارد البته کار خودش را می‌کند، تسلیم نمی‌شود، آنها هم می‌دانند، آنها هم می‌دانند این آدم تسلیم بشو نیست الان به خاطر احترام، مقابله جدی، مقابله علنی، قیام، کودتا بر علیه دستگاه و بر علیه حکومت شام امام علیه‌السلام ندارد. خب این وضعیت حضرت همان وضعیت لاتکن عبد غیرک است خودت را عبد دیگران قرار نده حرفهایی که دیگران می‌آیند به تو می‌زنند در تو اثر نکند. یابن رسول الله الان برادرت رفت بلند شو، نه، خودت فکر کن خودت که الان به امامت رسیدی ببین باید چه تصمیم بگیری این که دیگران می‌آیند و هرکی بر اساس سلیقه خودش می‌زند در تو و در مقام عبودیت تو تأثیر نگذارد، تو عبد خدا باش و قد جعلک الله حرا خدا تو را حر آفرید.

ای پسری که در یک خانواده هستی که همه یک طرف هستند، خدا تو را حر آفرید به خانواده چکار داری؟ ای پدری که در یک مجموعه‌ای هستی که همه آنها به راه دیگر می‌روند خدا تو را حر آفرید به آنها چکار داری؟ ای مادری که همه فرزندان دارند به راه خلاف می‌روند تو چرا به راه خلاف می‌روی؟ تو چرا تابع آنها می‌شوی؟ و قد جعلک الله حرا خدا تو را حر آفرید تو خودت برای خودت

کسی هستی، آنها هم خودشان می دانند، ای زنی که شوهر تو دارد به راه خلاف می رود و برای خودش راه های خلافی انتخاب کرده به او چه کار داری؟ طبق دستور عمل کن در خانه زندگی کن تا آن جایی که مخالفت با امر پروردگار نباشد اطاعت بکن و آن جایی که مخالفت با امر پروردگار است نباید اطاعت کنی، تمام شد.

گاهی اوقات با ما تماس می گیرند که آقا فلان قضیه می گویم نمی شود می گویند اگر نباشد زندگیمان به هم می خورد، می گویم خب بخورد، مگر قرار بر این است ... حالا توقع دارند که بنده بگویم که به خاطر زندگی شما عمل حرام را انجام بده، بیا با مردها بگو و بخند صحبت کن بیا جلوی شان بنشین دست بده ... نخیر بنده یک همچنین حرفی نمی زنم، زندگی بهم می خورد بخورد، طلاق می شود بشود بشود، زن نمی تواند کار

حرام انجام بدهد، زن نمی‌تواند با مرد نامحرم بنشیند و بخندد و هزارتا فساد بار بیاید، مرد می‌گوید باید بکنی غلط می‌کند، غلط می‌کند مرد یک چنین حرفی بزند، می‌گوید طلاق می‌دهم خب بده، زن نمی‌تواند به آن مطالبی که مرد او را چه بسا گاهی از اوقات مطالبی حتی بدتر از این شنیدم مجبور می‌کند تن در بدهد، به خاطر چی؟ زندگی به هم می‌خورد خب بخورد مگر ما برای زندگی به این دنیا آمده‌ایم؟ ما این زندگی (دنیا) را پلی برای عبور و رسیدن به آن زندگی (آخرت) قرار داده‌ایم اگر این زندگی بخواهد مانع بشود زندگی را بگذار کنار، بگذار کنار.

از آن طرف بعضی‌ها آمدند که آقا فرض کنید شوهر ما فلان کار را انجام می‌دهد، فلان کار خلاف را، خب به شما چه ربطی دارد؟ شما زندگی خودت را بکن به شما کاری نداشته باشد، ایراد ندارد، از نظر شما چه؟ از نظر بنده شما زندگی‌ات را بکن، خدا اجر بیشتری به تو می‌دهد، اینجا با آنجا تفاوت می‌کند و فرق می‌کند.

مرد هم همین‌طور، مرد می‌آید می‌گوید من این کار خلافی را که کردم به خاطر زخم بود، این مجلس خلافی که رفتم به خاطر زخم بود، اگر نباشم قهر می‌کند می‌رود! خب صدسال برود دیگر برنگردد! نمی‌خواهد برگردد یعنی چی؟! مگر تو باید دینت را به خاطر این که می‌رود و بر نمی‌گردد از دست بدهی؟! مگر باید خدا را زیر پا بگذاری؟! مگر باید رضای خدا را زیر پا بگذاری؟! به جهنم بگو برو اصلاً نمی‌خواهم بیایی.

هردوی این جریان در کنار هم باید بر اساس رضای الهی انجام بشود شد شد، نشد نشد. تا آن جایی که رضای الهی هست.

مرد به زن می‌گوید نمی‌خواهم تو به روضه بروی، زن نباید برود، اگر بگوید نه بنده می‌خواهم بروم، فشار بیاورد غذا را نمی‌دانم ترشش کند، نمک بریزد، بسوزاند، نمی‌دانم بابای آن مرد بیچاره را در بیاورد که ذله‌اش کند بگوید برود این امام حسین برای او امام حسین نیست، این امام حسین برای او یزید است که دارد او را به جهنم می‌برد و اغواء می‌کند. مرد به زن می‌گوید روضه نرو بگوید چشم نمی‌روم. تو روضه را می‌روی برای امام حسین یا برای خواستِ نفسِ؟ ببینید دوباره محوریت چی شد؟ همان خواستِ نفس است! همان التذاذ است! امام حسین می‌گوید بنشین در خانه‌ات، در حسینیه من هم نمی‌خواهد بیایی، در روضه من هم نمی‌خواهد، همین که تو می‌خواستی بیایی و شوهرت ولو به ناحق، چون در بعضی موارد شوهر به حق می‌گوید نباید بروی، زندگی دارد از بین می‌رود، یک مرتبه چادر سرش می‌کند یا علی! کجا؟ روضه! خب چه خبر است؟ خانه می‌خورد؟ هان چی دارد؟ یعنی

چی همه‌اش روضه روضه روضه! جلسه جلسه جلسه! کلاس کلاس کلاس! زهرمار و کلاس!!
بگیرید در خانه بنشینید تا ببینید از رفتن چیز بیشتر گیرتان می‌آید یا از ماندن؟ کدام رسم بزرگان است؟
با توهّمات و تخیلات خودمان داریم دین درست می‌کنیم و به خورد مردم می‌دهیم و مردم را به سمت
دیگر می‌بریم.

رسم و روش بزرگان این است که زن از منزل نباید خارج بشود این قانون است، درست، بله

گفته‌اند

هفته‌ای یکی دو مرتبه اشکال ندارد، مگر برای موارد ضرورت، پزشکی، دارو و درمان و صله‌رحم، این مطالب جداست، حالا چی حوصله‌مان سر رفته می‌خواهیم برویم خب برو! چرا به حساب امام حسین می‌گذاری؟ چرا به حساب خدا می‌گذاری؟ بگو حوصله‌ام سر رفته، بگو حوصله ندارم در خانه بمانم، اگر همان موقع که حوصله‌ات سر رفته خواهرت می‌آمد تا دو ساعت وز وز می‌کردی باز هم آن جا بلند می‌شدی می‌رفتی؟ هزارتا غیبت و تهمت را به همدیگر می‌زدید باز هم آنجا می‌رفتی؟ هان؟ یا نه؟ چه کسی را داریم گول می‌زنیم؟ چه کسی را داریم فریب می‌دهیم؟ پدر ما گول نمی‌خورد آن حرفی که زد حق است، آن مکتبی که آورد حق است، هر که می‌خواهد عمل بکند هر که می‌خواهد نکند.

تمام مطالبی که مربوط به ریاضت می‌شود همه بر آن اساس است آنچه را که خودمان می‌خواهیم انجام بدهیم، آن وقت می‌چرخانیمش هی بهانه درست می‌کنیم، یا آنچه را که به ما تکلیف کردند کدام را؟ کدام را می‌خواهیم انجام بدهیم/ کدام را می‌خواهیم جامه عمل به آن بپوشانیم؟ امام حسین علیه‌السلامی که در روز عاشورا قیام کرد ده سال با حکومت معاویه کنار آمد! این‌ها را ما نمی‌بینیم این‌ها را بهش توجه نمی‌کنیم، فقط روز عاشورا، حسین است، ما حسین هستیم ما دنبال حسین هستیم، حالا نمی‌گویند ما به امام حسن کاری نداریم! در دلشان یعنی همین دیگر، ولی آن را نمی‌گویند، ما دنبال حسین هستیم حسین کی است؟ حسین همانی است که دنبال امام حسن بود، امام حسین علیه‌السلام اتفاقاً اکثر عمر خود را در تحت متابعت از برادرش امام حسن قرار داد، چرا این‌ها را ما نمی‌بینیم؟ در تحت امامت امام حسن علیه‌السلام قرار داد، ده سال حکومت در زمان معاویه را به ادب و احترام امضای برادرش امام حسن علیه‌السلام آن ده سال را گذراند و قیام نکرد و اقدام نکرد بلکه وقتی که تمام شد معاویه به درک واصل شد و یزید آمد حضرت فرمود: نه، دیگر ما معاهده و صلح را تا زمان زندگی ننگین این مرد [معاویه] داشتیم حالا که از بین رفته هیچ تعهدی نداریم اگر برادر من هم بود او هم همین کار را می‌کرد یعنی امام حسین جایش عوض بشود با امام حسن یک دفعه این شخصیت به آن شخصیت تبدیل بشود، همان جریان کربلا زیر سر امام حسن علیه‌السلام اتفاق می‌افتاد، شما خیال می‌کنید امام حسن از جنگ و این‌ها می‌ترسید آن قدر که ما در تواریخ داریم از رشادت امام حسن علیه‌السلام اگر بیشتر از امام حسین نبود کمتر نبود، در جنگ جمل، در جنگ صفین، در جنگ نهروان، امیرالمؤمنین علیه‌السلام وقتی امام حسن علیه‌السلام (قلب دشمن) می‌زد می‌گفتند بروید او را بگیرید این اصلاً نمی‌داند چطور می‌رود و می‌زند و اگر این لطمه بهش وارد بشود نسل پسر

رسول خدا قطع می شود آن قدر که ما از رشادت های امام حسن علیه السلام در دوران امیرالمؤمنین داریم کمتر راجع به امام حسین داریم او هم بوده، منتهی امام حسن علیه السلام بیشتر بود و بالاتر بوده آن وقت او از ایجاد واقعه کربلا می ترسد؟ همان طوری که بعضیها دارند می گویند، از بوجود آوردن این جریان می ترسد؟ ناراحت است؟ نگران است؟ وضعش فرق می کند؟ یا نه ما امامت را بر اساس تخیلات و توهّمات خودمان پی ریزی کرده ایم یک امامی درست کردیم که نه اصلاً علمش ... الان که آمده اند و گفته اند علم امام حجیت ندارد و سخنان امام هم حجت نیست و روز به روز مسائل الحمدلله بهتر می شود!

علم امام هم مثل خودمان است، حتی بعضی ها بهتر هم می دانند! تقوای امام هم خیلی خوب

است ولی

شاید بعضی‌ها، بالاتری، چیزی ...، اطلاع بر مسائل هم که امام مثل ما می‌ماند، خدا بخواهد فیض روح القدس از باز مدد فرماید دگران هم بکنند آنچه مسیحا می‌کرد امام هنر نکرده! گاهی اوقات خدا بهش القا می‌کند همان طوری که به ما القا می‌کند در خواب و غیر خواب و امثال ذلک مطلبی به ذهن می‌آورد به فکر می‌آورد آن هم همین طور برای امام هم همین طور و سایر مسائل، بله امام یک فرد خوبی بوده از صلحاء بوده ... خیلی ممنون، حالا بگویند فلان هم بوده یا مثلاً نعوذبالله ... گرچه امروزه هم می‌گویند که پیغمبر گناه هم می‌کرده و توبه کرده گفتند و شنیدید دیگه و راست راست هم در مملکت راه می‌روند و گناه می‌کرد و بعدش توبه می‌کرد!!! خب پس با جنابعالی چه فرقی داشت جناب آقای سخن‌گو آقایی که فرض کنید این مزخرفات را این تهمت‌ها از لبان نامیمون و سخیف و متعفن شما این مطالب به خورد جامعه دارد داده می‌شود، چه فرقی می‌کرد؟ با تو چه فرقی می‌کرد؟ درست، واقعا عجیب است، واقعا عجیب است الان داریم می‌فهمیم ارزش کلام مرحوم علامه طباطبایی رضوان‌الله‌تعالی علیه را که به مرحوم آقا می‌فرمودند: کسی که به راه عرفان نرود و حقایق توحیدی برای او منکشف نشود به مقام ولایت و امامت شناخت پیدا نخواهد کرد.

الان در یک چنین زمینه‌ای و در یک چنین ظرفی برای انسان این قضیه روشن می‌شود حالا انشاءالله اگر خداوند توفیق بدهد این تألیف جدید اگر منتشر بشود رفقا خواهند دید که بین مساله امامت و ولایت و اختلاف با بقیه بر سر چه مساله‌ای هست و چه نکته‌ای هست که نسبت به او غفلت شده یا تعمداً تغافل در آن جا حاصل شده این مساله مساله چیست؟.

این سیدالشهداء علیه‌السلام یک چنین وضعیتی داشت لا تکن عبد غیرک و قد جعلک الله حراً عبد غیر نباش، یک وقت دیگر خواندم یک روایت دیگر از حضرت اگر نظر رفقا باشد که ظاهراً البته از امیرالمؤمنین علیه‌السلام این قضیه نقل شده از سیدالشهداء علیه‌السلام هم نقل شده به حضرت علی بن الحسین علیه‌السلام که حضرت می‌فرماید: و اکرم نفسک عن کلّ دنییه و ان سآقتک الی الرغائب فإِنَّکَ لَنْ تَعْتَاضَ بِمَا تَبَدَّلُ مِنْ نَفْسِکَ عَوْضاً خِیْلِ عَجِیْبٍ اَسْتَ اِیْنَهَا رَا مَا بَایْدُ بِنُوِیْسِیْمٍ و در تابلوی منزل خودمان قرار بدهیم و ببینیم، هرروز ببینیم و اکرم نفسک عن دنییه و ان سآقتک الی الرغائب فإِنَّکَ لَنْ تَعْتَاضَ بِمَا تَبَدَّلُ مِنْ نَفْسِکَ عَوْضاً نَفْسِکَ خُودَتِ رَا گرامی بدار عزیز بدار بلندمرتبه و بالاتر خود را فرض کن از هر کار پست و از هر درخواست پست و از هر تقاضای پستی، پست‌تر از خودت و ان

ساقنتک الی الرغائب اگرچه تو را به خیلی از تحفه‌ها و گنج‌ها و آن مسائل رغائب به معنای چیزهای طرفه و ثمین و قیمتی را گویند اگرچه تو را به آن جاهای خیلی مطالب برساند تو را فرض کنیم سلطان یک مملکت کند خیلی بالاست اگر سلطان یک مملکت بشود تو را به فلان ریاست برساند فلان مال را در اختیار تو قرار بدهد فلان موقعیت زن و شوهر و زندگی را در اختیار

تو قرار بدهد، از هر چه که از آن مقام انسانیت تو پایین تر است، حالا خودت ببین چی پایین تر است چی بالاتر است؟ سلطان مملکت بالاتر است یا آن مقام عزت نفسی که خدا به تو داده، کدام بالاتر است؟ رسیدن به فلان پست و مقام بالاتر است یا آن مقام شرافتی که در آن مقام شرافت مقام خلیفه‌اللهی نهفته است و جانشین خدا در روی زمین هستی؟ کدام مهم تر است؟ خیلی عجیب است، خیلی ما ارزش‌ها را فراموش کردیم، موقعیت خودمان را فراموش کردیم آن جوهری که در وجود ماست، آنها را فراموش کردیم خدا هم ما را به این دنیات مبتلا کرده، چیزهای دنی، پول، مال، ریاست، این طرف آن طرف بزن توی سر این، آبروی این را ببر اینها همه مال چی است؟ به خاطر این که آن مقام عزت نفس خود را فراموش کردیم فانک نتیجه مساله چی می‌شود؟ لَنْ تَعْتَاَصَ بِمَا تَبَدَّلُ مِنْ نَفْسِكَ عَوْضًا آنچه را که از دست دادی هیچ‌گاه در مقابلش بدست نخواهی آورد، آدم وقتی الان صد تومان می‌دهد شکر بگیرد در مقابل آن صد تومان به او این قدر شکر می‌دهند خب این در مقابل آن است دیگر، حالا اگر صد تومان بدهد به مقداری که این قدر شکر بدهد این قدر بهش بدهند خب این دیگر برابری نمی‌کند آن مقام انسانیتی که انسان زیرپا گذاشته و برای رسیدن به این چیزهای دنی آن عزت نفس خود را و آزادی خود و جانشینی خدا را فراموش کرده جانشین خدا، تو می‌دانی به یک جایی برسی که با یک سرانگشت هزار سلطان در این دنیا خلق کنی، آن وقت برای رسیدن به یک میز و صندلی چوبی که معلوم نیست این صندلی چقدر قیمتش است؟ پنج تومان، ده تومان، بیای سرت را خم کنی به دروغ، به تملق، از حقایق دست برداری چشمت را بپوشانی خیلی بدبخت باشد، آدمی که این طور زندگی می‌کند خیلی باید بیچاره باشد، از حیوان این آدم پایین تر است، از حیوان پست تر که چیزی را که خدا به او داده و در مقام عزت و انسانیت باید آن را خرج خودش کند، گفته برای من فقط تو می‌توانی سر به سجده بگذاری تمام، اگر می‌خواهی عبد باشی عبد من باش عبد من، حر در مقابل دیگران، کرنش در مقابل من سرافرازی در مقابل دیگران.

عرض کردم خدمتتان در زمان مرحوم آقا یکی از کتابهایشان به اشکال برخورد کرده بود از نظر اجازه، آمدند به ما گفتند که ما به یکی از افراد و بزرگان و اعظام مراجعه کنیم و یک نامه‌ای، توصیه‌ای، آخر شما که دیگر از این کتابها پول در جیبتان نمی‌رود، تمام کتابهایی که مرحوم پدر ما نوشتند یک یک قرانی در جیبشان نرفت، ما این را بگیریم بگذاریم در طاقچه یک دانه یک قرانی، حتی می‌گفتند ما بعضی از جلدها را از جیب خودمان پول می‌دهیم به خاطر بعضی مسائل، مشخص است اگر یک کسی در این دنیا پیدا شده باشد که تألیفاتش برای خدا باشد پدر ما بوده، نمی‌گوییم دیگری

نبوده نفی دیگری نمی‌کنیم، این که خودمان دیدیم، رفقای ایشان هم دیدند، همه هم دیدند، که دیگر از ایشان خالص‌تر، مخلص‌تر، بدون چشم‌داشت‌تر، کسی نبوده، درست شد، خیلی خب حالا چه اشکالی دارد یک توصیه‌ای از جایی برای این چیزهایی که برای رضای خدا دارد انجام می‌شود نه برای پول.

حالا این قضیه یادم آمد در خدمت مرحوم پدرمان بودیم یکی از آقایان آمده بود دیدن ایشان، در یکی از شهرستان‌ها بود و اهل تألیف هم بود حالا آن شخص به رحمت خدا رفته او که مقابل او بود الان حیات دارد و الان زنده است و داشت به مرحوم پدر ما اعتراض می‌کرد البته هم دوره‌ای ایشان بوده و مثل این که بعضی از

مباحث را با هم بحث کرده بودند در همان زمانی که طلبه بودند، بعضی از کتابها را با ایشان بحث کرده بودند، مرد فاضلی هم بودند و زحمتکش و فاضل گفت من رفته‌ام برای فلان جلد کتاب تقاضای کاغذ و اینها کردم آن وقت فلان کس آمده پیش من که آقا این تقاضا که دادی بده من کتاب خودم را چاپ کنم گفتم آقا جان این را برای ما دادند، به این عنوان، نه، شما رضایت بده! هرچه ما به این می‌گفتیم، نه، می‌گفت شما بیا این کار را بکن خلاصه می‌گفت ما با دعوا و فلان و ایشان هم ناراحت شد و رفت و بعد هم ایشان شروع کرد پشت سر ما بد گفتن!! گفتیم عجب بدهکار هم شدیم ما برای این کتاب تقاضای کاغذ کردیم و چه کار کردیم و حالا این آقا آمده می‌گوید امتیازش را به ما بده و چه کن، خب این یک جور که برای خدا کار کردن است، این یک قسم، یک قسم هم فرض کنید کار و تألیفی که یک چنین بزرگی دارد انجام می‌دهد.

من گفتم ایشان نمی‌پذیرند و قبول نمی‌کنند گفتند حالا شما به ایشان بگویید ما آمدیم و ایشان داشتند استراحت می‌کردند بعد از ظهر بود خوابیده بودند می‌خواستند استراحت کنند، من گفتم آقا راجع به این چیز می‌گویند یک توصیه‌ای اصلاً همین حرف نزده، گفتند: نخیر، اصلاً نگذاشتند حرفمان را تمام کنیم، نخیر، اجازه دادند دادند، ندادند ندادند، بلند شدیم آمدیم گفتیم به شما گفتم، بابایمان را می‌شناسیم، چرا شما اصرار می‌کنید این (لا تکن عبد غیرک) (و اکرم نفسک) این قدر مقام عزت و مقام مناعت طبع حتی کاری را که برای خدا دارد انجام می‌دهد نمی‌خواهد به اندازه سر سوزنی منت لطف از غیر خدا را بر دوش بکشد مشیت خدا تعلق گرفته، این چاپ خواهد شد هیچ کس هم نمی‌تواند جلویش را بگیرد مشیت خدا تعلق نگرفته باشد این چاپ نخواهد شد فقط همین وظیفه ما ایشان فرمودند به بنده وظیفه بنده این است که بنویسم تمام، دیگر به چاپش، به نشرش، به جلدش، به هیچی دیگر کار نداریم، فروش رفت فروش نرفت، نمی‌دانم فرض کنیم که مورد تشویق قرار گرفت، مورد انتقاد قرار گرفت هیچ به ما ارتباطی ندارد (و اکرم نفسک عن کل دنیه و ان ساقته الی الرغائب فانک لن تعترض بما تبدل من نفسک عوضاً) این را حتماً رفقا بنویسند و در منزلشان داشته باشند ببینید این نکاتی که حرکت و راه انسان را تشخیص می‌دهد شما که این عبارت سیدالشهداء را به بگذاری در طاقچه‌ات صبح که می‌خواهی از خانه بیایی بیرون یک نگاه بیاندازی این عبارت روی فکر شما اثر می‌گذارد، روی راه و مرام شما در آن روز تأثیر می‌گذارد می‌خواهی به دکان مراجعه کنی این عبارت سیدالشهداء هست، می‌خواهی به دفتر مراجعه کنی این عبارت هست، می‌خواهی به فلان سازمان مراجعه کنی این عبارت هست، با مردم ارتباط داشته باشی این عبارت هست، این عبارت دیگر شما را

رها نخواهد کرد، و ما باید این مطالب را در جلوی چشمان قرا بدهیم ندهیم گول می خوریم غفلت می کنیم نفس می آید و برای انسان غفلت می آورد و انسان را از آن راه درخواهد برد.

خب ما در نظر داشتیم که راجع به این مساله شروع در زندگی، علت ازدواج، نگرش اسلام به ازدواج و نگرش سایر جوامع به ازدواج، راجع به این قضیه که اسلام به ازدواج با چه نگرشی نگاه می کند و سایر جوامع به ازدواج به چه نگاهی و به چه نگرشی نگاه می کند که این هدف و محور برای صحبت ما بود که به این نکته

ما نرسیدیم.

البته از نظر آماده شدن برای این مطلب که این مساله مساله اساسی نسبت به همه موارد ریاضت هست خب تذکر این قضیه این شاید خیلی بی مناسبت هم نمی نمود.

امیدواریم که خداوند توفیق و لطف خودش را شامل همه ما بفرماید و نسبت به ادراک صحیح، اول ادراک صحیح مطلب، دوم حریت و آزادگی در پذیرش این مساله است که اول مطلب را مرحوم آقا می فرمودند قبل از این که بنخواهید به این مطالب بپردازید اول درست بفهمید نمی گویند آقا بلندشو بیا بعدا می فهمی نه اینها مال مسائل دیگر و درویش ها و سایر ملل و نحل و موقعیت های دیگری است که بیا فعلا (بعدا) می فهمی بیا حالا بعد می فهمی بیا الان زود است نه، مرام و مکتب اولیاء خدا اول فهم است، درست فهمیدن است و بعد پرده را کنار زدن، حالا که فهمیدی دیگر هی نیا پوششی روی سر بیانداز، هی چشمت را ببند هی عینک را عوض بکن، نه، فهمیدی حرکت کن دیگر نایست فهمیدی دیگر برو.

مرحوم آقا رضوان الله علیه می فرمودند من وقتی در قم وارد شدم با افراد متعددی برخورد می کردم با افراد زیادی همه آنها معمم بودند همه آنها علما بودند خب طبیعی است مثل سایر افراد خب بعضی از این چهره ها چهره های غلطاندازی بودند و مرا در شک می بردند خب اگر این راه است این مسیر است این اسلام است این تبلیغ است ظاهر با باطن جور نمی آید از یک طرف دیگری را می دیدیم او اصلا در وضعیت دیگری بود خب اگر این است پس این چه می کند ایشان می گفتند من مدتی در این قضیه و در این مساله من با خودم کلنجار می رفتم تا این که یک روز به دعوت و خواست یکی از دوستان ایشان که الان هم حیات دارد و از علما و فضلاست و در بالای شهر مسجد دارد و مرحوم آقا هم اسمشان را آوردند رفتیم به مجلس موعظه مرحوم آقای شیخ عباس تهرانی، این قضیه را خود آن شخص هم بعد از رحلت مرحوم آقا برای من تعریف کرد، مرحوم آقای شیخ عباس تهرانی در آن مجلس مطالبی را فرمودند که وقتی من از آن مجلس بیرون آمدم زندگی ام دیگر تعیین شد، دیگر شبهات رفت کنار، یعنی راه را و مسیر را بدون نظر کردن به این، و بدون توجه به مظاهری که عرض کردم، خب خیلی ظهورات است که غلطانداز است طرف لباسش این است غذایش این است خانه اش این است وضعیتش این است به این ها باید نگاه کنیم یا به مسائل دیگر باید نگاه کنیم؟

ایشان می گفتند که این مرحوم آقای شیخ عباس تهرانی رحمة الله علیه که بسیار مرد بزرگی بود و از اوتاد و صلحا بود، جوری در آن یک ساعت از نظر مسائل اخلاقی و تعیین ملاکات و مبانی و

آن معانی که باید در زندگی به عنوان معانی و قضایای کاربردی به آن توجه کنند نسبت به آنها ایشان مطالبی گفتند که وقتی من آمدم دیگر مسیرم تعیین شد که شد، یعنی دیگر گفتم این حق است و دیگر گرفتم و پی گرفتم و دیگر نیانداختم من این را می گویم هی چادر روی خودم بیاندازم هی چشم خودم را ببندم، نه در پیش گرفتم هر که با این خواند آن را من نزدیک دیدم، هر که با این مسیر نخواند بهش توجه نکردم، برو پی کارت، هر که خودش را با این مسیر وفق دارد دیدم این اهل مراوده و معاشرت و رفاقت است می ارزد و هر که دیدم که دنبال چیزهای دیگر رفته نمی ارزد و کار به جایی رسید که من از بعضی از افراد به ظاهر موجه شنیدم در نجف که ایشان گفته بود اگر شده است حتی بر خلاف رضای خدا که شده است انسان می تواند به مصالحی که

تشخیص می دهد بپردازد! آن مرد چه می گفت و این چه می گوید؟ ببینید چقدر فاصله است. این که این بیچاره ای که دارد این حرف را می زند از اول که این طور نگفته، نه آفاجان، هی بر خودش چادر انداخته هی یک چادر انداخته، روز دوم یک چادر انداخت، فلان خلاف را دید از آن جا و بیتی که هست هیچی نگفت، خودشان می دانند!، چی را خودشان می دانند خودش می داند چی است؟ این حرفها چی است خودش می داند! برو پی کارت خودش می داند و تو هم این جایی؟ خودش می داند و تو هم در این لجن زاری؟ خودش می داند و تو هم این جا چشمت را بستی؟ خدا می گوید ما هم می دانیم، تو یک دانه پوشش انداختی رویت، ما اصلا یک لحاف می اندازیم رویت، دوباره یک چادر شب انداختی ما یک دانه پتو می اندازیم، مال ما بهتر است جنسش بهتر است ثقلب هم نمی کنیم، کلفت، این قدر یک لحاف می اندازیم، اگر خورشید بالای کلهات طلوع کند دیگر از زیر آن لحاف نمی بینی بلدیم، آن وقت کار به این جا می رسد که می گوید اگر مصلحت را تشخیص می دهی ولو برخلاف رضای خدا انجام بده! آقا این حرفها را زده اند! ما تعجب می کنیم ولی نباید بگذاریم به آن جا برسد ولی ما هم همین هستیم الان هم هستند، بعضی ها، پیغمبر بیاید بگوید این کار، می گوید قبولت ندارم، هستند چرا ما تعجب می کنیم؟ می گوییم: بیا آقا باهات حرف بزنیم، می گوید: نمی خواهم، آقا مساله این است، می گوید: اصلا ما به شما چه کار داریم مگر نمی گویند اینها چه کسانی هستند؟ اینها همانهایی هستند که یک لحاف انداخته اند روی خودشان دیگر قضیه از پارچه گذشته.

پس باید از خدا بخواهیم اول ادراک صحیح مطلب که از همه چیز مهم تر است دوم توفیق حریت و آزادی و آزادمنشی در قبال فهم و ادراکی که نسبت به این مساله برای ما حاصل شده است این را باید از خدا بخواهیم.

انشاءالله امیدواریم سایه ولایت بر سر همه ما مستدام باشد و خداوند توفیق زیارت صاحب ولایت در دنیا و شفاعت در آخرت را از ما دریغ نفرماید.

اللهم صل علی محمد و آل محمد و عجل فرجهم